

И сѣ промени отъ снаха руво,
И си та кладе венецъ на глава,
И си та зеде ведрица въ рѣще,
Тѣ си отиде любе на вода.
Тамо го найде Петре войвода,
Кѣде си распнелъ до два шатора,
Едни-отъ цѣрвентъ, други-отъ зеленъ;
Подъ цѣрвени-отъ самъ Петре седить,
Подъ зелени-отъ Петре'а войска.
Тѣ ми говори 'уба'а Яна:
„Сустѣпи войскѣ Петре войвода,
Сустѣпи войскѣ да си поминамъ!“
Сустапи войскѣ Петре войвода,
Си поминала 'уба'а Яна,
И си залеа отъ любе вода.
Кога сѣ врати сѣ вода во рѣще,
Нейзѣ ѣ рече Петре войвода:
„Тако ти бога младо невесто!
Чиѣ си снаха, кому си любѣ?“
На той часъ нему сѣ отго'ори:
„Тако ми бога, Петре войвода!
Нико сумъ снаха, Никому любѣ.“
Малку измина, шега сѣ подби:
„Ейгиди, гиди, Петре войвода!
Кога не позна 'уба'а Яна,
Баре не позна деветъ пѣрстени,
Що си 'и леаль, що си 'и пракялъ?“
Рече, и спѣрсна Яна да бегать;
И ми ѣ дочу Петре войвода.
Петре на коня, Яна на полпѣтъ;
Петре на полпѣтъ, Яна на порта.
Со стрела стрелить, не ѣ устрелвить,
Со коня тѣрчатъ, не ѣ фтасувать.
Петре на порта, Яна во дворѣ.
И си ѣ даде майкѣ си вода;
Тогай сѣ напи, и си оздрави.